

MIRO LAY (1953.), ing. cestovnog prometa, rođen i živi u Đakovu. Kad ima vremena bavi se muzikom, putovanjima i planinarenjem. Usput fotografira. Istraživač ljepote. Još uvijek.

snimao fotoaparatom:
Smena 8, Praktica PLC, Nikon EM, Nikon F65, Nikon P80

Muzej Đakovštine Đakovo
Planinarsko društvo Đakovo

izložba fotografija

PLANINE, LJUDI, PUTEVI

Miro Lay

prigodom 30 godina Planinarskog društva Đakovo
i 35 godina aktivnog planinarenja

Nakladnici: Muzej Đakovštine Đakovo
Planinarsko društvo Đakovo

Za nakladnike: Borislav Bijelić
Darko Tosenberger

Tekst: Miro Lay
Lektura: Hrvoje Miletić

Autor izložbe: Miro Lay

Grafička realizacija Otmar Tosenberger
izložbe i kataloga: FormaT - reklame i tisak

ISBN: 978-953-7128-39-5

*Zahvala na suradnji i pomoći, da izložba postane stvarnost :
Oto, Boro, Jasna, obitelj M. Laya, PD Đakovo, FKK Đakovo*

siječanj-veljača 2010.

U dnevnik, jednom davno, zabilježio sam ...

Pokušavam se sjetiti osjećaja, divnih letova, ali i duševnih stradanja. To je tako blizu, blizu savršenstva, blizu beskraja.

Silazim s planine. Sam, ali ne usamljen. Počinje padati kiša. Stižem na veliki plato, livadu s bujnom, planinskom, svježom travom, a ispred mene Triglav i svi ostali vrhunci s ostacima snijega po sebi. Magličasti se oblaci vuku. Uzlijećem. Blizu sam neba, na korak. Kiša mi se uvlači pod odjeću, ali to više nema značaja, otišao sam korak dalje od stvarnosti. Lebdim, širim ruke i samo osjećam, suze mi teku. Ako nebo postoji, bio sam tada u njemu.

Nakon što sam gitaru zamijenio planinarskim cipelama, putevi duha postali su stvarni, znojem i snagom metri i kilometri su se nizali u daljinu i visinu. Ali kakvi putevi ! Putevi kojima hode anđeli, vukovi i vjetrovi.

Pred vama su fotografije snimljene usput dok sam hodao, penjao i putovao. Tražio sebe. Samo dio toga zabilježeno je. Samo mali zamrznuti djelići života u svijetu koji je u dolini postao previše surov, a ovdje gore u visinama unatoč vjetru, ledu i strmim liticama, drag i poželjan. To je ambijent koji nas je oslobađao i činio velikima, sretnima, ljudima u punom smislu riječi. Bili smo na divnim mjestima, bilo nam je dobro, bili smo si dobro, nadam se da se to vidi na snimcima koji su pred vama.

Nisam fotograf, samo sam čovjek u potrazi za ljepotom života. Snimao sam usput. Ne tražite umjetnost i savršenost, gledajte ljepotu i sjaj u očima, strast tih putnika. Iza ovih fotografija kriju se priče. Iza objektivna je oko, iza oka duša, u duši ljubav.

Htio sam gledati planinu ravno u oči, biti tik do njenih padina, osjetiti njen dah, biti dio nje, biti tamo gdje vjetrovi huče, snjegovi zasipaju tragove zvjeradi, a gdje čovjek čovjeku je čovjek, tamo gdje kuće mirišu na dim i povjerenje, tamo gdje je nebo tako blizu. Tamo šum vjetra nadjača ružnu riječ, tamo gdje se spajaju nebo, oblaci i sunce.

Da, ponekad je bilo dobro biti ja. Samo, kad jednom osjetiš taj visoki, veličanstveni svijet, kad naučiš spoznaju bez riječi, tada svakodnevnica postaje opasno beznačajna, a s tim treba živjeti. Život postane teži, a iščekivanja dragih visina sve jača, češća, kao zov dalekih divljina.

Ali, kad put krene, već nakon nekoliko kilometara budem onaj pravi, onaj stari, gutač ceste, daljina i loših osjećaja, veći od svih nedaća i dva puta luđi. Osjećam da me ništa ne može zaustaviti, cesta je moj život, moje katedrale bez krova čekaju ...

Miro Lay

PLANINE, LJUDI, PUTEVI

